

ANTONIJA GERMKOVA:

Zadnja želja.

či ubogih staršev je bila Danica. Poleg nje sta imela roditelja še štiri otroke, majhne in bledolične. Očeta niso imeli doma; ležal je kot vojak v daljni bolnišnici. Danica je bila izmed otrok najmlajša. Vedno čista, zašita in zakrpana je hodila v bližnji otroški vrtec. Ker njena mama ni imela denarja, da bi ji kupila novo obleko, je morala nositi one obleke, ki jih so ji darovali usmiljeni ljudje. Tudi čreveljčkov ni imela. Pa nič zato! Imela je na nogah cunjaste copatke, zato jo je mama vsak dan prinesla v naročju v šolo.

Ker je bila Danica doma in v šoli pridna, ji je Miklavž prinesel lepo novo obleko. In prav v šolo jo je prinesel! Zaklical je: „Danica Danevova!“

Pogumno je vstala in šla k njemu. Prav nič se ni bala onih dveh črncev, ki sta stala za tem svetim možem. Saj je vedela, da pridnim otrokom prav ničesar ne naredita. Joj, kako je bila Danica vesela nove obleke! Materi, ki je čakala v veži, je vpila: „Mama, novo oblekco imam!“

„Oblekco? Kdo ti jo je dal?“

„Miklavž je bil v šoli in mi jo je dal,“ je odgovarjala v eni sapi.

„Ali si zahvalila Miklavža?“ jo vpraša mama.

„Sem, sem. Rekla sem mu hvala!“

Prinesla je obleko domov. Stanovali so v pritličnem stanovanju. Vsem sostanovalcem v hiši je Danica kazala svojo novo obleko. Kako je je bila vesela! Saj to je menda v življenju njena prva nova obleka!

Po Božiču nenadoma zbolí. Velika vročina jo je kuhala, in hropelo je v njej. Vsa zdravila, ki so jih bližnje ženice nasvetovale, je mama poizkusila, da bi Danici odleglo. A le ni hotelo! — Iskala je tudi zdravniške pomoči v pol ure oddaljenem mestu, a ker je bila brez sredstev, je ni dobila. Vrnila se je domov molče in v nekaki omotici. Nič več ni vedela, kaj se godi z njo; brez solz in brez moči je hitela proti domu. Okrog enajste ure je prišla domov vsa zasopla, a telo ji je pretresal mrz! Za ubogega tedaj ni pomoči, si je govorila. Grozna krivica! Bala se je stopiti v sobo. A Danica je ležala, navzgor obrnjena, kot jo je pustila, in hropelo je še vedno v njej.

„Ali si prišla, mama?“ jo milo vpraša.

„Sem, dete moje, kaj bi rada?“

„V kuhinjo me nesi malo!“

Previdno jo je vzdignila in zavila v rjuho. A videla ni, da ima otrok že mrtvaške poteze na obrazu in osteklenele oči! —

„Ne morem, mama; nesi me zopet v sobo!“

Nežno jo zopet vzdigne, in položi v posteljo. Okrog nje so stali njeni bratci in sestrice ter milo gledali trpečo Danico.

„Mama!“ jo zopet pokliče, „ti si tu; a moj oče?“

„Oče je daleč od tu in se vrne kmalu, da vidi svojo pridkano Danico.“

„A jaz ga ne bom več videla?“

„Kaj govoriš, srce moje; ti kmalu, kmalu ozdraviš.“

Pa je zopet začela: „Ti si tu, a mojega očeta ni; ne bo me več videl...“

Kot nož — tako so rezale te besede trpeči materi v srce. Pomišljala je: odkod te pametne besede? Ali bo res umrla? In oče, ki jo ima tako rad, je res ne bo več videl?

Dihala je počasneje, in tudi hropenje jo je polagoma zapuščalo.

„Ali ji bo sedaj bolje, mama, ko več tako ne hrope?“ vpraša starejša hčerka.

Mama se skloni nad malo bolnico in posluša njen utrip srca, ki je počasi pojemal, dokler ni nenadoma izostal.

Kakor bi zaspala, tako je umrla!

„Danice ni več, sestrice vaše ni več, otroci moji!“ zakriči mati in začne krčevito jokati. In jokali so tudi otroci.

A isti dan je dobila Danica zopet novo — belo obleko. —

Trobentice.

*Trobentice, trobentice,
kako smo vas veseli:
po bregu že cvetete nam,
še v dolu sneg je beli!*

*Pa skoraj skopnel bo povesod:
pomlad ste naznanile
in na prelepe njene dni
spomin nam oživile!*

*Kot ženin v čast njej ves se svet
bo preoblekel krasno,
med cvetjem v gaju ptičji zbor
pa pel v pozdrav ji glasno!*

*A mi začnemo spet takrat
tam na zeleni trati
v zabavo in za kratek čas
si igre ponavljati.*

*Zato veseli vsi tako
vas trgamo po bregu
in zimi piskamo v slovo,
ki joka že na begu!*

Fr. Rojec.

